

[Stats- og udenrigsministeren.]

har vist god samarbejdsvilje med de påståede afdøde, og det skal han i hvert fald ikke have utak for. Det ærede medlem vil sikkert forstå mig, når jeg siger — også efter det smukke citat af Chr. Richardt, som det ærede medlem præsenterede os for — at en mindretalsregering nok ofte kan have besværlige stunder, også i forholdet til ret nære forligspartnere, men man værner sig jo til — som soluret — kun at tælle de lyse timer!

Det ærede medlem hr. Aksel Møller beskæftigede sig med et forhold, som han tidligere har været inde på, nemlig dette, at jeg beklæder posten som udenrigsminister samtidig med statsministerposten. Jeg skal hertil generelt sige, at hvis man kan kritisere den måde, hvorpå hvervare varetages, er der en berettigelse i sådanne synspunkter, men jeg har endnu ikke set eller hørt en sådan kritik fremsat. Jeg ser ganske vist, at det ærede medlem hævder i sin tale, at udenrigsministeren befinder sig så ofte på rejse, at statsministergeringen lider skade derved. Jeg svarer dertil, at der ingen sandhed er i denne bemærkning. Jeg har lige gjort mig den ulejlighed at slå efter, hvilke rejser jeg som udenrigsminister har foretaget siden oktober 1955, altså i løbet af et år. Jeg har i oktober 1955 og i december 1955 foretaget 2 rejser til NATO-møder i Paris. De har tilsammen taget 9 dage, og jeg har i indeværende år foretaget en rejse til Paris i maj måned og deltaget i de to Suezkonferencer i London i august og september. De har tilsammen varet i 2 uger. Jeg bortser herved fra, at jeg er fløjet til Stockholm en lørdag aften og hjem en mandag morgen for at drøfte anliggender med mine skandinaviske kolleger. De rejser, jeg i år har foretaget til Sovjetunionen, til Færøerne og til Kielerugen er alle foretaget i min egenskab af statsminister og ville vel altså være foretaget under alle omstændigheder. Når antallet af rejsedage for udenrigsministeren har kunnet begrænses til dette minimum, så skyldes det naturligvis, at minister Ernst Christiansen har overtaget repræsentationen i De Forenede Nationer og i Europarådet, og at han i øvrigt har påtaget sig en række opgaver af forskellig karakter.

Jeg føler ingen trang til nærmere at

kommentere det ærede medlem hr. Viggo Starckes tale. Den var en eneste kritik af alt og alle, og deri er ikke noget nyt for det ærede medlems vedkommende. Som valgtale er den vel kommet lidt tidligt til verden, men den er i øvrigt typisk for det ærede medlem: et flot, veludspekuleret fyrværkeri med røde, blå og gule sole og stjerner, grundskyld i bengalsk belysning og et vældigt kanonslag mod alle skatter til sidst. Efter at det ærede medlem nu har siddet herinde i en årrække og dog haft anledning til, hvis han ville, at deltage i — skal vi sige — mere praktisk politik, synes jeg bare, det er kedeligt, at så meget fortænkt vid skal ofres på et indlæg, der helt bortser fra de politiske og samfundsmæssige realiteter, som vi alle i det høje ting står over for.

Det kan jo ikke undre nogen, at spørgsmålet om det valg, der ifølge grundloven skal afholdes inden den 22. september næste år, på forskellig måde har præget de ordførerindlæg, vi i de sidste to dage har kunnet lytte til. Jeg er måske lidt overrasket over, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen kritiserer, at åbningstalen — som det ærede medlem sagde — gik fuldstændig uden om 2 af de problemer, som optager mange politisk interesserede i denne tid, nemlig dels det valg, der skal holdes, inden folketingsåret er omme, dels den regering, der vil fremgå af valget. Om åbningstalen burde have indeholdt bemærkninger vedrørende tidspunktet for det kommende valg, kan jo altid diskuteres. Jeg mener det ikke. Men at den oven i købet skulle have omhandlet spørgsmålet om, hvilken regering der vil fremgå af valget, ja, det synes jeg virkelig er for stort et krav at blive stillet over for. Men sådan er der jo en del i det ærede medlem hr. Erik Eriksens tale, der forekommer at være lidt mindre velovervejet. Mon ikke spørgsmålet om, hvilken regering der vil fremgå af valget, nok må afhænge af valgets udfald? Hvis man var i det ondsksfulde hjørne, kunne man jo prøve at spørge det ærede medlem hr. Erik Eriksen herom, men han vil vel heller ikke kunne svare. Eller vil han måske i dag afgive en uforbeholden kærlighedserklæring til det konservative folkeparti? Vil han afgive et helligt løfte om at stå last og brast med dette parti uanset det kommende valgs udfald? Ja, det er